

AMINTIRI
DESPRE
VIIITOR

BOOKZONE

Cuprins

Prefața noii ediții	9
Prefață	18
Introducere	20
 I. Există ființe asemănătoare omului în cosmos? Este posibilă dezvoltarea organică în lipsa oxigenului? Poate exista viață într-un mediu abiotic?	23
 II. Călătoria fantastică a unei astronave. „Zeii“ vin în vizită. Urme care nu se șterg	29
 III. Hărți geografice vechi de 11 000 de ani? Aerodromuri preistorice? Piste de aterizare pentru „zei“? Cel mai vechi oraș de pe Pământ. Când se topește roca? A venit potopul. Mitologia sumerienilor. Oase care nu provin de la maimuțe. Toți desenatorii din vechime aveau aceeași particularitate?	36
 IV. Biblia are cu siguranță dreptate. Dumnezeu ținea cont de timp? Chivotul lui Moise era străbătut de curent electric. Vehicule-amfibie ale „zeilor“ în deșert. Potopul fusese planificat. De ce cereau „zeii“ anumite metale?	57

- V. „Zeilor“ le plăcea să se împerecheze cu oamenii. O trecere în revistă a altor vehicule. Date despre forța de accelerație. Prima relatare a celor văzute dintr-o astronavă. Un supraviețuitor al potopului povestește. Ce este „adevărul“? 68
- VI. Toți cronicarii au avut aceleași idei fanteziste? Tot mereu „care cerești“!, Explozii termonucleare în timpuri străvechi? Cum puteau fi descoperite planete fără ajutorul telescopului? Straniul calendar al stelei Sirius. În nord, nimic nou. Ce s-a întâmplat cu vechile cărți? Amintiri pentru anul 6965. Ce mai rămâne din civilizația noastră după o distrugere totală? 78
- VII. Un ring de dans pentru uriași. Din ce trăiau vechii egipteni? Keops a fost un șarlatan? Cine a stabilit locul în care să fie ridicate piramidele? Cadavre vii congelate? Creatori de modă preistorici. Metoda C-14 este absolut sigură? 97
- VIII. Uriașii au fost abandonați de către zei pe Insula Paștelui? Cine a fost zeul alb? Războiul de țesut nu se cunoștea și totuși se cultiva bumbac. O treaptă superioară de înțelegere 113
- IX. Orașe în junglă, construite după calendar. Migrația unui popor — o excursie în familie? Un zeu lipsește de la întâlnire. De ce sunt rotunde clădirile observatoarelor astronomice? Mașini de calcul antice. Felurite ciudățenii 120

X. Au vreun sens zborurile spațiale? Cui folosesc miliardele investite? Război sau zboruri spațiale! Ce sunt farfuriile zburătoare despre care se vorbește cu atâta scepticism? În anul 1908 a avut loc o explozie nucleară. Satelitul lui Marte este artificial?	132
XI. Semnale în spațiu. Se pot transmite gândurile mai repede decât lumina? Straniul caz Cayce. Ecuația de la Green Bank. Exobiologia și reprezentanții ei de seamă. La ce lucrează NASA? O discuție cu Wernher von Braun	155
XII. Think tank-urile asigură viitorul. Vechii profeți au avut mai puține dificultăți de întâmpinat. Cercul se închide	175
Bibliografie	179
Referințe	182

Prefața noii ediții

Cu douăzeci și patru de ani în urmă — la sfârșitul lui februarie 1968 — a apărut la Editura Econ din Düsseldorf cartea mea de debut, *Amintiri despre viitor (Erinnerungen an die Zukunft)*. O scrisesem deja cu doi ani înainte, însă scrisorile de refuz ale diverselor edituri aterizau cu regularitate pe biroul meu. „Din păcate, nu se încadrează în programul nostru editorial...“, „Cu mult regret...“, „Nu dorim să pornim pe această cale...“, „Vă recomandăm o editură ezoterică...“

Ulterior, am fost deseori întrebat cum mi-a reușit totuși „minunea“ de a plasa controversata carte la o editură de renume, specializată pe literatură de non-ficțiune. Astăzi pot mărturisi: datorită unui ajutor din afară și păstrând tăcerea asupra unui amănunt.

În vara anului 1967 l-am cunoscut pe dr. Thomas von Randow, care ocupa la vremea respectivă postul de redactor științific al săptămânalului *Die Zeit*. A răsfoit manuscrisul frumos dactilografiat, a admirat uimit niște fotografii reușite și mi-a spus apoi:

- Nu e pentru noi. Trebuie publicat sub forma unei cărți.
- Și cum găsesc eu o editură?

Dr. von Randow și-a făcut de lucru cu pipa și m-a privit apoi în ochi:

— Cunosc eu un editor. Dacă doriți, îl sun, dar nu vă promit nimic.

A pus imediat mâna pe receptor și a cerut să i se facă legătura cu domnul Erwin Barth von Wehrenalp, directorul Editurii Econ. Am simțit cum mi se urcă sângele la cap, pentru că știam ceva ce dr. von Randow nu avea de unde ști. Econ îmi respinsese deja manuscrisul. Prin urmare, nu e de mirare

că discuția la care am asistat nu avea să-mi mai iasă niciodată din minte:

— Am în fața mea un tânăr elvețian care a scris o carte total trăsnită. Numai că tipul nu *este* trăsnit. Poate n-ar fi rău să ascultați ce are de spus.

Interlocutorul de la celălalt capăt al firului a vrut să știe dacă mă pot înființa chiar a doua zi în biroul său. Cum să nu pot?! Mi-am spus că directorul unei mari case editoriale nu știe probabil ce au decis deja demult subalternii săi.

După un prânz în compania unui lector mai tânăr, aface-rea era încheiată. Manuscrisul mai trebuia prelucrat pe alocuri și urma să apară în primăvara anului 1968. Asupra unui singur aspect ne-am certat:

— *Amintiri despre viitor* e un titlu imposibil! Nu se *poate* să-ți amintești ceva despre viitor!

Eu m-am încăpățânat și am refuzat orice altă propunere de titlu...

Am descris în cele din urmă ce înțelegeam eu prin a-ți aminti despre viitor într-o scurtă prefață, care însoțește și prezenta ediție. Cartea a declanșat o avalanșă. După doi ani de la prima ediție apărea pe piață cea de-a treizecea ediție, cu un tiraj de șase sute de mii de exemplare. Filmul omonim a fost turnat în 1969 și difuzat de către canalele de televiziune americane în toamna anului 1970. În America s-a răspândit un nou virus: „dänikenita“ (conform *New York Times*). Tema a devenit subiect de discuție la nivel mondial: au fost vizitați strămoșii noștri de extraterestri? În trei ani de la prima ediție, cartea se vânduse în douăzeci și opt de limbi și apăruse în treizeci și șase de țări. Astăzi, la aproape un sfert de secol, Editura Bertelsmann reeditează versiunea veche și nemodificată.

Valul de succese a adus cu sine și un val de critici. Profesorul Ernst von Khuon a reunit textele a șaptesprezece oameni de știință în cartea *Waren die Götter Astronauten?* (*Au fost zeii astronauti?*). Unele dintre texte îmi respingeau în mod categoric ideile, altele aveau o atitudine favorabilă. De atunci și până astăzi au răsărit din pământ, în toate colțurile

lumii — ca după o ploaie caldă —, „cărți potrivnice“. Printre ele se numără și câteva stârpituri. Am fost acuzat de „plagiere“ și „nerespectare a principiilor științifice“, de „atitudine ostilă față de religie“ și „ignorare a faptelor demonstrate științifice“. Ce a rămas după douăzeci și patru de ani? Chiar am scris numai prostii?

Despre hărțile amiralului turc Piri Reis, care mai pot fi și astăzi admirate în Palatul Topkapi din Istanbul, am scris: „Coastele Americii de Nord și de Sud sunt reproduse cu cea mai mare exactitate.“ Această afirmație era eronată; de fapt, contururile Americii de Nord și de Sud nu sunt de recunoscut decât la un nivel rudimentar. Acceptarea acestei corecturi nu diminuează însă caracterul senzațional al hărții lui Piri Reis, care reproduce cu exactitate coasta Antarcticii, aflată și astăzi sub un strat de gheață veșnică.

Am scris, de asemenea, că insula Elefantina de pe Nilul Superior poartă acest nume deoarece, văzută de sus, are forma unui elefant. Era o informație greșită. În altă parte am enunțat speculația conform căreia Poarta Soarelui menționată în Epopeea lui Ghilgameș ar putea fi identică cu Poarta Soarelui din Tiahuanaco de pe platoul înalt din Bolivia. O prostie! Poarta Soarelui din Tiahuanaco a primit acest nume abia în secolul trecut. Nimeni nu știe cum se numea cu mii de ani în urmă.

Am mai scris: „Un miracol este fantasticul colier în cinci șiraguri, din jad verde, descoperit în piramida funerară din Tikal, Guatemala! Un miracol, deoarece jadul provine din China.“ Era un fals „miracol“: jadul provenea din America Centrală.

Referitor la viitor am scris: „Planul de zbor către Marte a fost conceput. Nava spațială către Marte a fost proiectată. Nu mai trebuie «decât» să fie construită.“ La vremea aceea, afirmația — consemnată în 1966! — era corectă. Numai că la „planul de zbor către Marte“ s-a renunțat din motive financiare.

Este dreptul oricărui novice să fie mai dezinvolt, de bună-credință și mai puțin critic față de sine decât

persoanele mai în vârstă. M-am lăsat deseori purtat de valul entuziasmului, ori am luat drept bune informații primite la mâna a doua. Alteori, m-am bazat pe informațiile unui anumit autor științific, pentru a mi se explica ulterior că părerile acelui domn inteligent fuseseră de mult infirmate. În baza părerii contrare, afirmațiile mele au fost imediat etichetate drept „infirmate”. Când aceste „infirmări” nu au constat, în unele cazuri lipsite de seriozitate, în altceva decât în afirmații contrare. Deosebit de grave au fost situațiile când s-au „infirmat” idei atribuite mie, dar pe care eu nu le exprimasem sau notasem nicăieri.

Erorile acestea — reale sau presupuse — din *Amintiri despre viitor* nu au răsturnat însă nici teoria de bază, nici construcția ideatică a cărții. Aud voci care protestează, care susțin că acest Däniken a fost „de mult desființat din punct de vedere științific”. Vreau să aduc câteva exemple și în acest sens. Exemple care au fost adunate de către expertul în științele naturii dr. Johannes Fiebag și publicate în *Ancient Skies*, nr. 6/1991:

„Să luăm exemplul profesorului german Herbert Wilhelmy. Wilhelmy a studiat geografie, geologie, economie și etnologie și a ocupat din 1942 funcția de profesor la universitățile din Kiel, Stuttgart și Tübingen. Este considerat, pe bună dreptate, un «om de știință universal», iar cartea lui, *Welt und Umwelt der Maya*, se numără printre lucrările fundamentale despre cultura Maya.

Să privim însă mai atent un capitol al acestei cărți (capitolul XIII): «Influențe externe asupra civilizației Maya — Speculații cu privire la navigatori timpurii și astronauți». Wilhelmy scrie că zeii-astronauți ai lui Däniken au venit «acum mai bine de zece mii de ani din cosmos, în nave spațiale uriașe», iar Erich von Däniken asociază «cu aterizarea lor pe Pământ... peninsula Yucatan, în două locuri din cărțile sale» (este vorba despre Palenque și La Venta). Deja din această propoziție devin evidente deficiențe grave în modul de lucru al lui Wilhelmy. În anul 1981, autorul nu citează decât *Amintiri despre viitor și Întoarcerea la stele* — cărți

apărute în 1968, respectiv 1969 (!). Nivelul de cunoaștere al lui Wilhelmy rămâne același și în a doua ediție revizuită, din 1989. Cărțile scrise mai târziu de către Däniken și alți autori, în special cartea lui Däniken despre cultura Maya apărută în 1984, *Der Tag an dem die Götter kamen (Ziua în care au venit zeii)*, îi sunt complet necunoscute. În niciun alt domeniu științific nu ar fi admisibil să se citeze numai lucrări vechi de douăzeci de ani și să nu se ia în considerare aparițiile ulterioare...

A doua greșeală a lui Wilhelmy este că pornește de la premisa potrivit căreia perspectiva lui asupra lucrurilor este singura perspectivă corectă. El «demontează» cu o atitudine critică descrierea lui Däniken a unui monolit sculptat din La Venta (Villahermosa, Mexic). Despre acesta, Erich von Däniken a scris: *Acolo se află un monolit sculptat cu grijă, pe care este înfățișat un șarpe, ori mai degrabă un dragon. În interiorul animalului șade un om... Tălpile apasă niște pedale, mâna stângă se află pe o manetă... Capul este protejat de o cască strămtă... În dreptul buzelor se află un aparat care poate fi identificat drept microfon...*

Wilhelmy comentează: «Ilustrația lui Däniken are din păcate deficiențe tipografice care nu permit, spre deosebire de obiectul original, care se găsește la Villahermosa, să se recunoască faptul că nu este vorba despre un dragon, ci despre un șarpe uriaș, care veghează un sarcofag sau o cameră funerară, în care șade ghemuit un mort.»

Anumite caracteristici — de exemplu, inelele de pe coadă — indică într-adevăr că este vorba despre un șarpe uriaș. Dar cum se poate stabili cu exactitate că este înfățișat un mort? Tot «deficiențe tipografice» din publicații științifice să-i fi determinat și pe alți arheologi să îl recunoască în această făptură pe cunoscutul zeu Kukulkan? Pentru ei, nu e nicidecum «mort» și nu se află într-o «cameră funerară», ci e cât se poate de viu și leagănă în mână o cădelniță.

Unele ziare se grăbesc și ele — în pofida acestor erori evidente de argumentare — să preia această «infirmare» binevenită. Hans Schönfeld, de pildă, scrie în *Berliner Zeitung* (din

13.12.1989): «Pentru autorul de science fiction (este vorba despre Erich von Däniken), situația se îngroașă. În baza *dovezilor* sale, el pornește de la premisa că astronauții extraterestri ne-au vizitat planeta cu peste zece mii de ani în urmă. Însă monolitul cu dragon descris de el are o vechime între două și trei mii de ani!» — Ziarul nu a publicat rectificarea lui Erich von Däniken („De ce datez monolitul din La Venta la zece mii de ani?“). Autocorectările nu par uzuale nici aici (la Wilhelmy), nici acolo (în *Berliner Zeitung*).

Reprezentativ pentru modul greșit de argumentare este și un alt caz, pe care îl prezintă Wilhelmy cititorilor săi: Palenque. «Piatra funerară din Palenque» a fost deja de multe ori menționată și interpretată în diverse feluri. Wilhelmy își prezintă însă propria interpretare (că ar fi vorba despre zeul porumbului Yum Kax) drept «dovedită». În schimb, despre Erich von Däniken afirmă că și-ar manipula sugestiv cititorii, deoarece «privește piatra dinspre latura greșită, mai exact dinspre latura mai lată... Modul de amplasare a pietrei în camera funerară strâmtă, precum și întreaga combinație de motive a basoreliefului nu lasă însă nicio îndoială că piatra trebuie privită dinspre latura mai îngustă. Imaginile de pe basorelief nu au sens decât privite din această perspectivă.»

Dacă n-ar fi vorba despre lucruri serioase, am putea izbucni într-un râs homeric. Pentru că cel târziu de la zborul primului om în spațiu ar fi trebuit să-și dea seama și Wilhelmy că, din perspectiva susținută de el, basorelieful amintește încă și mai mult de un astronaut care zboară în spațiu. Cine manipulează pe cine?

Merită amintit aici un ultim aspect, care ne poate arăta cât de critic îi privește un om de știință consacrat pe alții, dar cât de îngăduitor este față de propria persoană. Wilhelmy scrie: «Pentru faptul că literatura de specialitate îi este prea puțin cunoscută [lui Erich von Däniken] este suficient un exemplu. El vorbește despre fântâna sacră din Chichén Itzá și despre cea de-a doua fântână, aflată nu departe de prima, din care locuitorii centrului de ceremonii luau apa pentru nevoile lor de zi cu zi: Asemănarea este izbitoare... până și nivelul apei...

Ambele puțuri datează fără îndoială din aceeași perioadă și își datorează probabil existența căderii unor meteoriți.» Vălul misterios care acoperă la von Däniken o situație de mult lămurită este propria lui scorneală. Puțurile nu au apărut în urma căderii unor meteoriți, ci a prăbușirii tavanelor unor peșteri carstice, care sunt larg răspândite în nordul peninsulei Yucatan... Încă din 1910 se știe cum s-au format puțurile, cele mai importante lucrări despre civilizația Maya prezintă în mod corect acest fenomen lămurit fără echivoc de către științele naturii...»

Știut și lămurit pare un singur lucru: faptul că până și niște oameni de știință respectați se pot înșela cu atât mai grav, cu cât își susțin din rășputeri și în gura mare tezele. «Rectificarea» lui Wilhelmy demonstrează acest lucru într-un mod exemplar. Despre ce este vorba?

Cu șaiszeci și șase de milioane de ani în urmă, la trecerea de la cretacic la terțiar, dinozaurii, și odată cu ei trei sferturi din fauna cunoscută din vremea aceea, au dispărut. Sfârșitul a fost aproape fulgerător. Astăzi, majoritatea geologilor care se ocupă de acest subiect sunt de părere că mediul înconjurător a fost deteriorat pentru câteva mii de ani de căderea unui meteorit gigantic (particule de funingine în aer, scăderea temperaturii, ploaie acidă provocată de roci evaporate etc.) în asemenea măsură, încât s-a ajuns la această «cezură» în evoluția faunei. Multă vreme nu s-a găsit însă posibilul loc de impact al acestui meteorit gigantic cu suprafața Pământului.

La începutul anului 1991, locul de impact pare să fi fost găsit. Unde? În peninsula Yucatan! Geologii descoperiseră deja în Caraibe niște depuneri impresionante de pulbere și roci topite în stratul intermediar dintre cretacic și terțiar. Acestea sugerau că respectivul crater era pe undeva prin apropiere. Se presupunea că se află pe fundul mării sau la sud de Cuba. Apoi, în 1987, au făcut senzație niște imagini de satelit ale NASA, cu ajutorul cărora urma să se reconstituie sistemul de aprovizionare cu apă al mayașilor. Cu această ocazie s-a descoperit un semicerc de cca. două sute de kilometri, format din puțuri (depresiuni carstice sau doline).

Astăzi, geologii sunt siguri că acest semicerc (cărui îi aparțin și fântânile din Chichén Itzá) reprezintă marginea structurii gigantice de impact. În rocile aflate dedesubt și complet fărâmițate, apele pot circula mai bine, stratul calcaros de-
pus abia după impact se dizolvă și așa apar puțurile. Astăzi, craterul Chicxulub (denumit astfel după mica localitate aflată în apropierea orașului Merida, în centrul structurii de impact) este considerat candidatul numărul unu în căutarea cauzelor dispariției dinozaurilor. Spre deosebire de ceea ce susține Wilhelmy, Erich von Däniken avusese așadar dreptate (el scrisese că *ambele puțuri își datorează probabil existența căderii unor meteoriți*, nu că *sunt* cratere de meteoriți). Bineînțeles că nici măcar un «învățat universal» ca Wilhelmy nu putea bănui ce se vor dovedi într-o bună zi a fi aceste fântâni. Acesta este însă un exemplu clasic pentru cât de repede se pot dovedi a fi greșite niște cunoștințe pe care le considerăm atestate și, pe de altă parte, pentru faptul că supozițiile speculative — chiar și cele ale unor non-experti — pot fi în cele din urmă cel mai apropiate de adevăr.“

Acesta este fragmentul citat din lucrarea lui dr. Johannes Fiebag.

M-a înfrânt, m-a descurajat critica, exagerată și uneori mincinoasă, din ultimii douăzeci și patru de ani?

Nicidecum. Am învățat o mulțime de lucruri. Deseori, critica a fost îndreptățită, a creat relații rezonabile între diversele păreri. Și apoi, nu am fost doar copleșit de critică, au apărut și cărți științifice „pro-Däniken“ și nenumărate articole pozitive, în numeroase limbi. Arhiva mea este bine aprovizionată! E regretabil, totuși, că unii autori nu vor să scape de prejudecățile lor. Mă mâhnește, de asemenea, faptul că unii oameni de știință — colegi de breaslă sau autori de scenarii —, „împrumută“ din cărțile mele, fără să indice cu sinceritate sursele corecte. Eu însumi am scris, de la *Amintiri despre viitor* până în prezent, alte optsprezece cărți de non-ficțiune, toate din aceeași sferă tematică. Interesul constant al unui public larg pentru seria de benzi desenate *Die Götter aus dem All (Zeii din spațiu)* dovedește faptul că

și celelalte cărți ale mele au avut succes, fiecare dintre ele ajungând pe lista de bestselleruri a revistei *Der Spiegel*. În SUA s-a înființat în 1973 Ancient Astronaut Society (AAS), o organizație non-profit, la nivel mondial, care se îndeletnicește cu aprofundarea subiectelor mele. În prezent, AAS are numai în spațiul de limbă germană patru mii de membri.* Profesorul american de filosofie dr. Luis Navia, de la Institute of Technology din New York, a scris:

„Dacă analizăm ipoteza cu o atitudine deschisă, fără idei preconcepute, constatăm curând că nimic din această ipoteză nu contravine nici celor mai stricte reguli ale științei, nici modului în care înțelegem astăzi universul. Marele merit al lui Erich von Däniken este că a atras atenția asupra unei multitudini de fenomene arheologice, culturale, istorice și religioase, care capătă brusc sens, dacă se ia în considerare posibilitatea unor vizitatori extraterestri. Or, tocmai asta așteptăm noi de la o ipoteză științifică rezonabilă și plauzibilă.“

Cel care a pus însă punctul pe i a fost expertul în sanscrită prof. dr. Dileep Kumar Kanjilal, șeful Catedrei de Sanscrită și Indologie de la Sanscrit College din Calcutta:

„Texte indiene vechi demonstrează fără echivoc că Pământul a fost vizitat și influențat în vremuri demult apuse de către extraterestri.“

Așa este.

Feldbrunnen/Elveția, 15 noiembrie 1991
Erich von Däniken

* Informații gratuite pot fi solicitate la adresa: AAS, CH-4532 Feldbrunnen.

Prefață

Amintiri despre viitor — există așa ceva? Poți să-ți amintești ceea ce va reveni? Există un ciclu perpetuu al naturii, o contopire perpetuă a timpurilor?

Bănuiește omida că se va trezi din nou la viață primăvara, în chip de fluture? Presimte molecula de gaz legea potrivit căreia mai devreme sau mai târziu se va contopi iarăși cu Soarele? Știe inteligența că este unită cu toate spațiile eternității?

Omul de astăzi e diferit de cel de ieri sau alaltăieri. Omul e mereu nou și se reînnoiește continuu pe calea nesfârșită pe care o numim TIMP. Omul va înțelege și va trebui să îl stăpânească! Fiindcă TIMPUL este sămânța universului. Și, dacă nu există sfârșit, există un timp în care se contopesc toate timpurile.

Există amintiri despre viitor. Universul păstrează tăinuit ceea ce noi, astăzi, nu știm încă. Unele dintre taine vor fi poate elucidate. Astăzi, mâine, cândva. Universul nu știe ce este timpul, nu are o noțiune a timpului.

Nu aș fi putut scrie această carte fără ajutorul și încurajarea atâtor oameni. Mulțumesc pentru înțelegere soției mele, care m-a văzut rareori pe acasă în ultimii ani. Mulțumesc prietenului meu Hans Neuner, care m-a însoțit în călătoriile mele de o sută de mii de kilometri și mi-a fost mereu un sprijin valoros. Mulțumesc domnilor Louis Emrich și dr. Stehlin pentru susținerea neîntreruptă. Mulțumesc tuturor colaboratorilor NASA din Houston, Cape Kennedy și Huntsville, care m-au condus prin grandioasele lor centre de cercetare științifico-tehnică. Mulțumesc domnilor profesori dr. Wernher von Braun, dr. Willy Ley și Bert Slattery.

Mulțumesc nenumăratelor persoane din lumea întreagă care, prin discuții, sugestii și un ajutor nemijlocit, au făcut posibilă apariția acestei cărți.

Introducere

Să scrii o carte ca aceasta necesită curaj — să o citești, la fel.

Pentru că tezele și dovezile prezentate în paginile cărții nu se potrivesc în mozaicul asamblat cu multă mîgălă al înțelepciunii scolastice bine cimentate, savanții o vor eticheta drept utopie și o vor include în indexul acelor cărți despre care este preferabil să nu vorbești. Profanii, la rîndul lor, tulburați până și în somn de viziunile viitorului, se vor retrage în cochilia lumii lor familiare, din fața posibilității, ba chiar a probabilității ca trecutul nostru să fie și mai misterios, mai îndrăzneț, mai enigmatic decât viitorul.

Căci un lucru este cert: Ceva nu este în regulă cu trecutul nostru de acum mii și milioane de ani! E plin de zeități necunoscute, care descind din nave spațiale să ne viziteze bunul și bătrînul Pămînt. E plin de arme secrete, superarme și cunoștințe tehnice de neînchipuit, pe care noi, până în prezent, nu le-am putut recupera decât parțial.

Ceva nu este în regulă nici cu arheologia noastră! Se descoperă baterii electrice vechi de mii de ani. Se vorbește despre ființe stranie în costume de astronaut, încinse cu cataramă de platină. Există — necalculate de vreun computer — numere formate din cincisprezece cifre. În negurile Antichității întîlnim un întreg arsenal de lucruri inimaginabile. De unde aveau însă strămoșii noștri competențele necesare pentru a crea inimaginabilul?

Ceva nu este în regulă nici cu religiile noastre! Toate religiile făgăduiesc omului mîntuire și ajutor. Și zeitățile străvechi i-au promis aceste lucruri. De ce nu și-au respectat promisiunile? De ce au folosit arme supermoderne

împotriva oamenilor primitivi? Și de ce au pus la cale nimicirea lor?

Haideți să ne obișnuim cu gândul că reprezentările noastre despre lume, sedimentate de-a lungul mileniilor, se vor năruî. Câțiva ani de cercetări științifice au fost suficienți pentru a dărâma construcția ideatică în care ajunsesem să ne simțim ca acasă. Cunoștințe, care fuseseră ascunse în bibliotecile unor societăți secrete, sunt redescoperite. Era zborului spațial nu mai este o eră a tainelor. Zborurile către sori și stele sondează și abisurile trecutului nostru. Din cripte întunecoase ies la iveală zei și preoți, regi și eroi. Trebuie să le dezvăluim tainele, pentru că astăzi dispunem de mijloacele necesare pentru o descoperire temeinică și — dacă vrem — exhaustivă a trecutului nostru.

Studiul Antichității trebuie să se desfășoare în laboratoare moderne.

Arheologii trebuie să se deplaseze la lăcașurile devastate ale trecutului echipați cu instrumente de măsură de înaltă precizie.

Preoții porniți în căutarea adevărului trebuie să reînceapă să se îndoiască de tot ceea ce am considerat până acum atestat.

Zei din vechime au lăsat urme vizibile, pe care abia astăzi suntem în stare să le citim și descifrăm, deoarece problema zborurilor spațiale, în prezent atât de apropiată nouă, nu s-a mai pus omului de mii de ani. Pentru că eu sunt convins de acest lucru: Strămoșii noștri din negura timpurilor au fost vizitați de către extraterestri! Chiar dacă astăzi nu știm încă cine erau aceste ființe inteligente extraterestre și de pe care astru îndepărtat au venit, eu sunt convins că acești „străini“ au nimicit o parte din omenirea existentă la vremea aceea și au creat un om nou, poate primul *homo sapiens*.